

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

για τα ΟΣΤΡΑΚΑ

(μου...)

Καιροφυλάκται η επιτηδευσή των αισθηματιών.

Εγώ ποταμί που αναδύεται στους δικούς σου ρυθμούς
γιατί με θελγείς γιατί σ' αγαπώ όπως ο σπουργιτής
ζει τη διψά του και δεν αποδρά.

Αυτός ο τοίχος του σκοτούς μετακινείται μες στο μεσημέρι,
πιέζει ονειρά κι ελπίδες, το σεντόνι τυλιγεται σφιχτά στο λαχμό,
οι κολυμβητές δγκαινούν απ τους ρεμβασμούς τους ασπλοι
και ξανά ο κίνδυνος της αισθηματικής κραιπαλής.

Εγώ όμως σε νοσταλγώ και κρυδαίμαι έξω από το στόμα σου
και περιμένω να ξεπροβάλεις γεμάτη μανία,
να συνθλιφείς τον σφρφετο αυτό, τους κολυμβητές,
τον τοίχο, το σεντόνι κι εμένα ακόμα, το ποταμί,
που σε γεννήσε και σε γονιμοποίησε αγογγυστά.

Σταυρος Βαβουρης

ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΩΝ ΕΓΚΛΙΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ «ΕΡΧΟΜΑΙ»

Που λετε, μια ολοκληρή ζωή σχεδόν
από τον έναν ανύδρο και φυσικά παν-
τερημο πλανητή
στον άλλο και στον άλλο του μεγάλου
αστερισμού
των εγκλίσεων και των χρόνων
του ρήματος : ερχομαι.

«Ερχομαι» μου λειγαν δηλαδή
(εγκλίση οριστική και χρόνος Ενεστώτος)
κι έπειτα «ερχομουνά» (σε Παρατατικό)
αλλά μ' έπιασε η βροχή
Ηρθα —σε χρόνο αοριστο— «αλλ' ει-
χες φύγει πια».
«Θάρθω και πάλι αν κατορθώσω». Μελ-
λων.

Και μ' όλα τ' «αλλά» τα «θα» και τ' «αν»
που συνοδεύαν Παρατατικό, Αοριστο
και Μέλλοντα
είχα μια απεριοριστή πεποίθηση —
πιστεύτε με.
Ήτανε χρόνοι Οριστικής — πώς ν' αμ-
φιβαλλείς.
Αν και τότε ο ερχομός τους
εμπάνει πια σε πλαίσια ιστορικά
μιας δηλαδή κατά το μαλλον κι ήττον
πιθανής αφίξεως.

Ο παρακειμενός με τον υπερσυντελικό
δε μ' έπεισαν ποτέ θεδαιώς.
Σε τι θα μ' ωφέλουσε αλλωστε;
Χρόνοι παρωχημένοι κι ασχέτοι τ'
λειώς
με το «τώρα» η το «αυριο»
που σε κάνουν παραναλωμα.
«Έχω έρθει» κι «είχα έρθει». Τότε μ'
αλλά λογία.
Και;
Το ζήτημα ήταν, τώρα τι γίνονταν.
Τίποτα δε γίνονταν
σημερα τ' απογεμα, το βραδυ εστω αρ-
γα.
Οι Χρόνοι της Οριστικής
όλοι τους τελείωσανε και κλείσανε
στα τότε, στο «αν», στο «θα» και στο
«αλλά».

Μετα οι σαφείς της Ευκτικής
και τόσο λίγο προσίτες ελπίδες
(Ναρχοσουνά, ναρχοσουν και τι νατάν)
ουσιαστικά στηριχτήκαν
στ' ανυπαρκτά ερείσματα της Υποτακτι-
κής
«Αν έρθω, όταν έρθω, για να ρθώ»:
Υποθέσεις διχώς θέσεις
που δια μέσου τους μοιραία οδηγήθηκαν
στης Προστακτικής τις παραισθήσεις.